

[Damsgaard.]

indsats, så der bliver mulighed for stor produktion og også en privat opsparing. Kun disse ting kan bære de store offentlige udgifter, hvis ikke skatterne skal føles som en ulidelig plage.

Der er én ting, der er sikker, og det er, at den forhøjede pengeindkomst, som store grupper af den danske befolkning i de sidste år har sikret sig, ikke vil bidrage til at styrke dansk økonomi, tværtimod. Større pengeindtægter, større vareefterspørgsel vil hverken stive vor valutastilling af eller stabilisere prisniveauet herhjemme. Det er vist helt klart. Nu får vi flere penge, men bliver vi rigere af den grund? Egentlig ikke. Priserne stiger, og de i forvejen hårdt og urimeligt ramte mennesker, der har sparet en kapital op og helt eller delvis skal leve af den eller sætte noget nyt i gang, bliver hårdere og hårdere ramt. De mennesker, der sparer op af deres indtægt — og det er der heldigvis stadig mange der gør; de kan simpelt hen ikke lade være, de er født til det — prises med fagre ord, men så straffes de bagefter med hårde skatter. I må endelig spare op, siger vi til folk, og det siger den højtærede finansminister vel også, selv om han måske er af den opfattelse, at det også kan gøres over staten; jeg tror ikke på det. Den højtærede minister siger også til folk: I skal spare op, men gør I det, skal I svare skat, ikke én gang, men tre gange; og så er det endda ikke forbi, hvis man har betalt sin skat med glæde tre gange af det, man har sparet op. Skattejagten fortsætter. Vi lever jo i et samfund, hvor den førte økonomiske politik fører til, at pengenes købekraft bliver mindre år for år, og værdien af de penge, der er sparet op, bliver også mindre og mindre. Den indvundne rente kan knap nok klare nedgangen i pengenes værdi. Opsparingen, der skulle være god økonomi for den enkelte og også for samfundet, er ved at blive en temmelig dårlig forretning for dem, der skal foretage opsparingen. Jeg ønsker at sige det også ved denne lejlighed, fordi disse kendsgerninger afslører en gal økonomisk politik, og der må ændres, synes jeg da, på kursen på det område, jeg her har strejftet.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Lysholt Hansen — jeg synes også, vi skal give hinanden en bemærkning med på vejen — at jeg synes, det var en udmærket

og interessant første finanslovstale, det ærede medlem holdt. Jeg skal ikke komme nærmere ind på enkeltheder — det skulle da kun lige være det, at jeg synes nok, at den sammenligning, det ærede medlem foretog med 50'erne, måske knap var så velplaceret. Og så var der en anden enkelthed, jeg også vil tage anstand over for, og det var spørgsmålet om disse landbrugs-konsulenter. Det ærede medlem sagde, tror jeg, at der var 13, og spurgte, om ikke det var for mange. Nu har vi igennem år i finansudvalget holdt på, at jo flere kyndige attachéer vi kunne få ud til vore ambassader des bedre, og på landbrugets område ville jeg også tro at disse landbrugskonsulenter øver en udmærket indsats. Det ærede medlem spurgte, om ikke de kunne spares og delvis erstattes af embedsmænd fra ambassaderne eller udenrigsministeriet. Det mener jeg så afgjort ikke de kan. Tværtimod tror jeg netop, det er disse handelskyndige og fagligt kyndige attachéer, vi sender ud, der er de bedste i vor udenrigstjeneste.

Endelig til det ærede medlem hr. Skråpenborg-Nielsens forargelige forslag om pelsning af brave sognerådsformænd. Det viser, at der er mere indianer i ham, end jeg havde troet.

Thestrup: Jeg takker den højtærede finansminister for udtalelserne om de af mig opstillede besparelsesområder eller besparelsesmuligheder. Jeg forstår, at der er enighed om at søge undgået nye udgiftkrævende love i det kommende finansår. Det betragter jeg som noget meget afgørende.

I den højtærede ministers udtalelser om rationaliseringer og moderniseringer interesserede det mig særligt, at man nu i et udvalg var gået i gang med at finde ud af, på hvilken måde rationaliseringen bedst kunne fremmes. Jeg vil håbe, at man på en eller anden måde for alvor får begyndt på selve rationaliseringen. Det er netop det, virkelig at få begyndt, jeg anser for så vigtigt. Jeg er overbevist om, at går man rigtig i gang med denne opgave, så viser det sig, både at der er meget at rette, og også at vi kan opnå overordentlig meget ved at rette disse ting.